

Λένε ότι η απώλεια του Θανάτου γίνεται ολοκληρωτική σαν ξεχάσουμε τον εκλιπόντα, καθώς, η φυσική απουσία για κάποιον που αγαπάς και ξέρεις ότι δεν θα ξαναδείς, έρχεται να αναπληρωθεί μέσα από τις μνήμες. Έτσι, σαν μια διαρκή πνευματική ανάσταση.

Μαΐος '62. Με την Έρα.

Ως εκ τούτου, δεν γράφω αντίο, που ερμηνεύεται ως χωρισμός, αλλά γειά σου Στέφανε με την έννοια του ότι οι αναμνήσεις θα σε κρατάνε ανάμεσα μας, στο όσο και να είναι αυτό, το απροσδιόριστο χρονικό διάστημα που θα βρισκόμαστε, εμείς, ζωντανοί στις αυλές του μάταιου κόσμου μας.

Ο Στέφανος Ζάννος, ανήκε στην πολύ μικρή χορεία των ανθρώπων, που εκτιμούσα βαθύτατα, που πάντα χαιρόμουν να βρισκόμαστε, που αγαπούσα. Στο ερώτημα «Γιατί;» Η απάντηση είναι, διότι κατείχε πολλές από τις Τέχνες που θαυμάζω. Είχε μια φυσική, αφεγάδιαστη, ρέουσα και τελικά ειλικρινή, βαθιά ευγένεια. Ακόμα και για όσα σιχαινόταν παρέμενε ευγενής, ήπιος.

Ακολουθως ήταν μεγαλόθυμος. Ακόμα και με ανθρώπους που τον είχαν βλάψει, ή

καταλάβαινε πως δεν ταίριαζαν σε τίποτα με αυτά που πρέσβευε ο ίδιος, δεν γινόταν επιθετικός, προσβλητικός ή περιφρονητικός και αυτό, όχι από αδυναμία ή φόβο, αλλά από ανωτερότητα. Ταυτόχρονα τον χαρακτήριζε μια αξιοπρέπεια, σε όλες τις πρακτικές της ζωής του. Από τον τρόπο που παράγγελλε στο εστιατόριο μέχρι στο πως θα καλωσόριζε κάποιον στο σπιτικό του. Τέλος τον χαρακτήριζε μια γνήσια καλοσύνη.

Αν τα προσθέσουμε όλα αυτά θα φθάσουμε σε ένα σύνολο σπάνιο, που οι τρέχουσες συνθήκες καθόλου δεν ευνοούν. Ήταν ψυχούλα και ψυχάρα μαζί ο Στέφανος. Η απώλειά του μοιραία κάνει τον κόσμο (μου) πιο φτωχό. Και πιο φτηνό.

Είναι αυτό που διατύπωσε η Emily Dickinson: «Καθένας που χάνουμε παίρνει και ένα κομμάτι από τον εαυτό μας».

Φαντάζομαι

πως, από τον Αύγουστο που απώλεσε την

[Έρα](#)

, θα το ένιωσε εκθετικά αυτό. Όσο και αν προσπάθησε να το απωθήσει, τον κατέλαβε.

Η στεναχώρια όσων τον έχασαν, ας συμμαζευτεί, κάπως, από την άποψη ότι περπάτησε τη ζωή του κατά πως ήθελε. Έφθασε στα 80 ζώντας χαρές, έρωτες, περιπέτειες, [δημιουργίες](#), οικογένεια, φίλιες, χωρίς να πειράξει, δίχως να ενοχλήσει. Πελώριο αποτέλεσμα.

Την αγκαλιά μου στις θυγατέρες του Χριστιάνα, Τατιάνα και όσους τον αγαπούν.

Θα τα ματαπούμε.

